

EEN WEERZIEN NA ZESTIG JAAR : OORLOGSVETERAAN GEORGE ABBOTT

Op zaterdag 16 april bezocht de 87-jarige Engelse oorlogsveteraan George Abbott na ruim 60 jaar Houthem. In januari 1945 bracht hij tien dagen door in Houthem, waar hij destijds onderdak vond bij de familie Philippens. Na een relatief korte zoektocht, maar na veel correspondentie, waarbij onze vereniging een grote rol speelde, ontmoette hij Lieske Schrijen-Philippens uit Geleen weer.

Wat eraan vooraf ging

Op 8 februari 2005 ontving onze vereniging een e-mailtje met een oproep, dat afkomstig was van een zekere Laurence Hall uit het Engelse Leicester. Deze had - op zoek naar een verloren vriendin van zijn opa - op internet gezocht op Houthem en Philippeux en vervolgens op goed geluk e-mails gestuurd naar de Heemkundevereniging, de parochie en hotel Lahaye.

Laurence was van plan om naar Houthem te komen om daar de verloren vriendin van zijn opa, die waarschijnlijk uit Houthem kwam, op te sporen. Zijn opa - die inmiddels 87 was - was tijdens de Tweede Wereldoorlog vrijwilliger in het Britse leger en maakte destijds tijdens een kort verblijf in Houthem kennis met een zekere Liesbeth Philippeux(?). Naar wat hij uit de gesprekken met zijn opa kon opmaken hadden haar ouders waarschijnlijk een bakkerij in Houthem. Zijn opa had nog een brief uit Houthem uit 1946 en hij wilde - na 60 jaar - graag nog een keer in contact komen met die Liesbeth, die hopelijk nog leefde.

De mogelijkheid bestond dat het om Lieske Philippens ging. Ze hadden thuis weliswaar geen bakkerij maar wel een winkel. Aan Laurence werden daarop gegevens over Elisabeth Philippens toegestuurd (geboren in 1917, dochter van echtpaar Philippens-Geuskens, eigenaar van een ijzerwarenwinkel; zij trouwde in 1946 met Harry Schrijen uit Boxmeer). Laurence bezocht zijn opa en bekeek nogmaals goed de brief uit 1946 die zijn opa in bezit had. Het moest inderdaad Liesbeth Philippens zijn. Bovendien was, volgens zijn opa, Liesbeth van plan om in 1946 te gaan trouwen met een Harry, die toen horlogemaker was.

IJzerhandel Philippens

Vervolgens werd contact met Lieske opgenomen en haar het verhaal verteld. Zij was verrast, maar kon zich niet meteen een Britse soldaat met de naam Hall herinneren. Wel had haar familie in de oorlog, net als diverse andere Houthemse gezinnen, onderdak geboden en contact gehad met Amerikaanse en Britse militairen. Omdat Lieske geen Engels spreekt, was het voor haar moeilijk om met Laurence hierover te praten. Dit werd aan Laurence doorgegeven met een recente foto

van het huis Philippens en de suggestie dat hij - om het geheugen van Lieske mogelijk wat op te frissen - een foto van zijn opa en/of andere informatie kon mailen, voordat hij contact met haar zou opnemen. Dat zou dan aan haar getoond kunnen worden. Wellicht kon zij zich dan meer herinneren.

We ontvingen daarop een foto van zijn opa uit 1945/46, een foto van een processie die langs het huis van de familie Philippens trok en een kopie van een aandenken (gedateerd 13-1-1945) dat hij toen van Lieske ontvangen had en waarop de namen van de familie Philippens stonden. De recente foto van de woning die hen gemailed was, riep in Engeland herinneringen op. Opa herkende het huis meteen. Het was het hetzelfde huis als op de foto van de processie.

Tevens werd een groot vraagteken opgelost. De opa van Laurence bleek niet Hall, maar George Abbott te heten. In de brief, die Lieske in 1946 naar hem gestuurd had, en die hij nog steeds in zijn bezit heeft, noemde zij hem "King George".

Hij maakte toen deel uit van het 4e bataljon van de Coldstream Guards. Zij waren zo'n tien dagen in Houthem. Zijn commandant vond toen onderdak in het 'headmasters house', George en zijn kameraad moesten in het legervoertuig blijven slapen. Zij ontdekten echter een schuurtje in de buurt van het ouderlijk huis van Lieske, maar Lieske zorgde ervoor dat zij in het huis (in de waskelder) mochten slapen.

De foto's, een vertaling van de correspondentie en de naam George Abbott werden naar Lieske gestuurd. Deze belde meteen terug. Zij herinnerde zich nog alles heel goed en was zeer enthousiast. Al op de avond dat voor de eerste keer met haar gebeld was en ze overrompeld was door deze plotselinge ontwikkelingen, waren de herinneringen weer boven gekomen en dacht ze dat het om "King George" zou moeten gaan.

Zij stuurde ons vervolgens een persoonlijk aan George gerichte brief met het verzoek deze te vertalen en door te mailen naar Engeland. Tevens voegde ze een aantal foto's bij, waaronder haar trouwfoto, die gescand en meegestuurd werden.

Lieske was zeer enthousiast en zag inmiddels erg uit naar een ontmoeting met George en zijn familie in Houthem.

Deze ontmoeting was al gepland voor zaterdag 16 april. George reageerde ook zeer verheugd op de brief van Lieske en hij kon amper wachten op het vertrek naar Houthem. Omdat hij in een rolstoel zit en het vervoer een probleem was, zou hij dan samen komen met zijn kleinzoon Laurence Hall, kleindochter Michaela en haar man Ian.

Het weerzien

Op de koude zaterdagochtend 16 april 2005 stond het ontvangstcomité bij de Holle Eik. Behalve Lieske Schrijen-Philippens waren dat Elly Peters-Philippens, Els Geuskens, Jos Lodewick, Rinus Suijkerbuijk, Fons Heijns en Wim Boersma.

De gasten werden na een korte kennismaking door Jos Lodewick, namens de Heemkundevereniging, kort toegesproken in het Engels. Rinus Suijkerbuijk maakte foto's en Wim Boersma en Fons Heijns - die de zoektocht, de correspondentie en organisatie verzorgde - zorgden voor de vertalingen tijdens de levendige conversaties.

Vervolgens werd een lunch gebruikt, waarbij persoonlijke herinneringen werden opgehaald en cadeaus werden uitgewisseld.

Na de lunch en een stuk Limburgse vlaai, werd een rondgang door het dorp gehouden. Bezocht werden de kerk en het Château, de ijzerwinkel (die op zaterdagmiddag helaas gesloten was) en de Geulhemer groeve, waar de gasten op heel persoonlijke wijze door Frans Bergsteijn werd verteld over het rijke verleden van dit schuiloord tijdens bezettingsjaren. Een trotse George Abbott mocht - als

veteraan - in deze historische grot zijn handtekening plaatsen op een wand. Emotioneel voor George Abbott was het moment, toen het gezelschap de grot verliet en daar onder luid applaus begroet werd door een groep jongeren. Om vijf uur was het bezoek weer voorbij.

Laurence Hall liet nadien met een mailtje weten: *"I know I speak for all of my family including my grandfather when I say that we were very impressed with the trouble that you all went to afford us a memorable and very worthwhile trip."*